

ALEYNA ILGAZ YAZDI "BULMACA"

ALEYNA ILGAZ YAZDI

Eski ahşap evin merdivenlerinden çıkan gıcırtilar tırabzanlardan tutunarak yukarıdaki tek göz odaya çıkan birisinin olduğunun habercisiydi. Zahide çok yorulmuş, az da üşümüştü. Merdivenleri çıkar çıkmaz ısınmak için koşar adım girdi odaya. Tam ortada yanan sobayı kontrol etti. Üşümüş ince, beyaz parmaklarını ısıttı biraz. Kız kardeşi her zamanki yerinde, eski bordo koltukta oturmuş resim çiziyordu. Böyle zamanlarda kimseyle konuşmaz sadece resmini çizerdi. Zahide bunu bildiğinden ses çıkarmadan pencerenin kenarındaki tahta masaya oturdu. Etrafa boş bakışlar atarken masanın üzerindeki portakalı bir ileri bir geri itti. Bir vakit sıkıldı bunu yapmaktan. Portakalı soydu ve isteksizce yedi. Yıpranmış ve ara ara beyazlamış saçlarının rengi az önce yemiş olduğu portakalın kabuğuyla neredeyse aynıydı. Belki birkaç ton daha koyuydu. Elleriyle öylesine kabarttı saçlarını. Masanın üzerine dağılmış portakal kabuklarını topladı. Oturduğu rahatsız sandalyeden kalktı. Sobaya doğru yaklaştı. Eline topladığı portakal kabuklarını sobanın üzerine dizdi. Hep yapardı bunu ve hep yapacaktı. Çok geçmeden yayıldı odaya mayhoş portakal kokusu. Sanki şimdi bir portakal bahçesinin tam ortasıdaydı. Sobanın yanında uyuklamakta olan, beyaz kedi bu kokuyu aldığından ya da sobadan çıkan çatırdamadan ürktüğünden uyandı. Esneyerek doğruldu. Zahide ile göz göze geldiler. Gülümsedi Zahide. En çok esnerken bir aslana benziyordu şu ürkek kedi. Kucağına aldı tüyleri pamuğa benzeyen kediye. Birlikte oturdular bu kez pencerenin kenarına. Zahide kedinin tüylerini okşarken ve kedi tüm sıcaklığıyla Zahide'yi ısıtırken birlikte izlediler soğuk Kasım sabahını. Buharlaştırmış pencere ispatıydı soğuk havanın. Birbiri arkasına sıralanmış beş on katlı apartmanların kırık kiremitlerle kaplı çatılarında gezindi gözleri. Şu ileride ucu gözükken, derin mavilikteki deniz manzarasını kapatıyordu bütün çirkinliğiyle beton yığınları. Bugün buna üzülemedi. Zaten bugün deniz güzel sayılmazdı. O derin mavilik soğuk bir griye dönüşmüştü. İçini karartmaya niyeti olmadığından çekti bakışlarını dışarıdan. Buharlanmış cama kuşa benzer bir şey çizdi ardından artık kucağında sıkılmış olan kediye özgürlüğüne doğru bıraktı. Özgürlük cam buharına kondurmuş olduğu kuş için uzaktı. Bunu hissetmek canını sıktı. Kendini hiç özgürlük avcısı gibi hissetmemişti. Böyleydi özgürlük avcıları. Özgürlüğünü kanatlarında taşıyan kuşların kanatlarını kırmak tamda onlara göre idi. Fark etmeden tek kanadını eksik çizdiği bu kuş derin derin düşünmesine sebebiyet verdi. Çok geçmeden ani bir hareketle yok etti bu kuşu. Hiç zorlanmadan, tek eliyle yaptı bunu. İşte şimdi gerçek bir özgürlük avcısı olmuştu. Çünkü onlar önce özgürlüğü yutar ardından bir benliği yok ederlerdi.

Masanın üzerine gelişi güzel yayılmış gazetelerden ucu kıvrılmış olanı eline aldı. Birkaç haber okudu, içi karardı. Hemen kurtulayım derken masanın ucuna doğru fırlattığı gazete kâğıdı parmağının ucunu kesti, canı yandı. O sinirle tekrar eline aldığı gazetenin içinden bir sayfa bulmaca düşüverdi. Acısını unutmuş, önünde duran bulmacayı çözmeye koyulmuştu. Ara sıra kafasını kaldırıp düşünüyordu. Düşünürken tek bir noktaya bakıyordu; hala resmiyle ilgilenen kız kardeşine. Kız kardeşi manasız bir huzursuzlukla hızlı hızlı çizdiği resmi renklendiriyordu. Şimdi onu düşünecek durumda değildi. Tek tek doldurduğu bulmaca karelerinden beş tanesi boş kalmıştı. Tek bir sorunun cevabını bulsa tamamlayacaktı ve bütün çilesi son bulacaktı. Soruyu içinden onlarca kez tekrar etti. "Bir durum karşısında duyulan bıkkınlık, yorgunluk ve isteksizlik hissi." Sanki dilinin ucundaydı. Uzun uzun ofladı. Oda da kendi oflamalarından, iç çekmelerinden ve sobanın arada bir çıkardığı seslerden başka bir ses duyulmuyordu ki kardeşinin bir şeyler mırıldandığını duydu. "Yorulдум abla. Kendi kendime gelirken yorulдум." Gözlerinin içine bakmak istedi Zahide fakat

kardeşi zar zor duyduğu bu sözleri mırıldanırken hala resmini boyamaya devam ediyordu. Ne diye isyan ediyordu řu an? Kardeşinin dilinden dökülen kelimelerin nedensizliğini düşünürken o bir şey daha söyledi. Hem de o kadar doğru bir şey söyledi ki. Tekrar tekrar cınladı kardeşinin sesi kulaklarında. ‘‘Sanırım artık dayanamıyorum. Bitap bir haldeyim abla.’’ Bitap, bitap, bitap... Sayısız kez tekrarladı bu kelimeyi. İşte olmuştu. Bulmacada boş kalan son beş kareyi de doldurmuştu bu kelimeyle. Bir işi bitirmenin vermiş olduğu hafiflikle doğruldu yerinden. Odanın kapısını kaparken arkasında bıraktığı kardeşini unutmuştu çoktan.